

Jan Vavříník

Co zavazuje k péči o svět

Bakalářská práce

Posudek oponenta:

Předložená bakalářská práce se věnuje fenoménu světa a odpovědnosti, kterou za něj člověk má a která nás k „péči o svět“ zavazuje. Zamýšlí se rovněž nad tím, jakým způsobem se tato péče naplňuje či může naplňovat. Tedy téma nadmíru aktuální. Základní perspektivou, z níž danou problematiku sleduje, nabízí kolegu Vavříníkovi filosofie Hannah Arendtové. V závěru práce pak přidává srovnání s pohledem francouzského myslitele Rémi Bragua, přičemž vychází zejména z jeho eseje *Evropa, Římská cesta* a poukazuje na myšlenkovou spřízněnost obou autorů.

Jan Vavříník hned v úvodu práce předesílá, že „se rozhodl využít výhradně primárních textů“ (s. 6). To lze vnímat jako jisté omezení, na druhou stranu si tím kolega úlohu v podstatě ztížil, neb si nepomáhá žádnou výkladovou a interpretační literaturou, ale snaží se danou problematiku vyložit na základě textů Hannah Arendtové sám. To není lehký úkol, nicméně domnívám se, že v něm kolega uspěl. Na základě tří prací Hannah Arendtové, totiž spisu *Vita activa*, souboru esejů *Mezi minulostí a budoucností* a spisu *O násilí* se mu podařilo podat velmi srozumitelný výklad nejprve samotného fenoménu *světa* a následně pak otázky odpovědnosti a péče o tento svět. To není triviální, neb to předpokládá porozumět nejprve tomu, jak tato filosofka rozumí *člověku* – totiž jako *bytosti podmíněné*, která na tuto podmíněnost odpovídá trojicí typů činností, jimiž jsou *práce, zhotovování a jednání*. Teprve v tomto kontextu dává smysl promýšlet otázku vztahu člověka ke světu či „péče“ o něj. I tuto pasáž práce považuji za zdařilou – tedy výklad způsobu, jak se ona péče o svět naplňuje, včetně role výchovy, autority a tradice. Zejména dva posledně zmiňované motivy pak vedou kolegu ke srovnání s pojetím Rémi Bragua. Reference jeho myšlenek je již podána ve větší zkratce, čímž netvrdím, že by byla provedena špatně. Spíše zde vidím ještě další možnosti rozvedení některých motivů. Nicméně vnímám tuto kapitolu především jako poukázání na paralelu a doplnění.

Celkově považuji předloženou bakalářskou práci za velmi pěknou a nemám k ní žádné zásadní obsahové ani formální výhrady. Je napsána kultivovanou češtinou s minimem chyb – pokud jsem nějaké (např. chybějící čárky) zaznamenala, pak spíše v posledních pasážích (kap. 4). Z toho usuzuji, že kolega práci dokončoval poněkud ve spěchu – možná i ten mohl být důvodem, proč v *Závěru* (s. 40 a 41) spíše opakuje, než „shrnuje“ a proč se v práci celkově nepouští do nějakých dalších interpretací a rozvedení nad rámec základní reference a výkladu. K nim by mu jistě pomohla ona sekundární literatura. Na druhou stranu jde stále jen o práci bakalářskou, na níž může kolega navázat v dalším studiu. Práci tímto doporučuji k obhajobě a hodnotím jako velmi dobrou, v závislosti na průběhu obhajoby bych se nebránila ani hodnocení lepšímu. Pro diskusi v rámci obhajoby nemám konkrétní otázky, spíše by mě

zajímalo, zda a jaké motivy by nyní kolega sám viděl jako otevřené a hodné dalšího
promyšlení, a to zejména v souvislosti s rozšířením výkladu prostřednictvím Braguova eseje.

V Praze dne 13. 9. 2024

Ing. arch. Mgr. Marie Pětová, Ph.D.